

SCRISOAREA CĂTRE EVREI

Dumnezeu a vorbit prin Fiul său

- ¹ După ce în trecut a vorbit în multe rânduri și în multe moduri părinților noștri prin profeți, Dumnezeu,
- ² în aceste zile din urmă, ne-a vorbit nouă prin Fiul, pe care l-a pus moștenitor a toate, prin care a făcut și veacurile.
- ³ Acesta, fiind strălucirea gloriei și chipul ființei sale și ținând toate prin cuvântul puterii sale, după ce a săvârșit purificarea păcatelor, s-a așezat la dreapta maiestății, în ceruri,
- ⁴ devenind cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un nume mai deosebit decât al lor.

Fiul este mai presus de îngeri

- ⁵ De fapt, căruia dintre îngeri i-a spus vreodată:

Fiul meu ești tu;

eu astăzi te-am născut

și iarăși:

Eu îi voi fi lui Tată

și el îmi va fi Fiu?

⁶ Dar, din nou, când îl introduce pe primul născut în lume, spune:

Și să-l adore toți îngerii lui Dumnezeu.

⁷ Iar cu privire la îngeri spune:

Cel care îi face pe îngerii săi duhuri

și pe slujitorii săi flăcări de foc,

⁸ dar cu privire la Fiul:

Tronul tău, Dumnezeule, este în vecii vecilor,

și sceptrul dreptății este sceptrul împărăției tale.

⁹ *Ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea,*

de aceea, Dumnezeule, te-a uns Dumnezeul tău

cu untdelemnul bucuriei mai presus de cei părtași cu tine.

¹⁰ Și:

Tu, Doamne, de la început ai întemeiat pământul,

și lucrările mâinilor tale sunt cerurile.

¹¹ *Ele vor pieri, dar tu rămâi*

și toate se vor învechi ca o haină,

¹² *iar tu le vei înfășura ca pe un veșmânt;*

și ca o haină vor fi schimbate,

dar tu ești același, iar anii tăi nu se vor sfârși.

¹³ Și căruia dintre îngeri i-a zis vreodată:

Șezi la dreapta mea

până când voi pune pe dușmanii tăi

scăunel sub picioarele tale?

¹⁴ Oare nu sunt ei toți duhuri care slujesc, trimiși cu o slujire în folosul acelor care aveau să moștenească mântuirea?

2.

Importanța mântuirii

¹ De aceea trebuie și mai mult să fim atenți la cele auzite, ca nu cumva să ne pierdem.

² Căci dacă cuvântul vestit de înger s-a dovedit sigur și orice greșală și neascultare a primit răsplata cuvenită,

³ cum vom scăpa noi, dacă nu luăm în seamă o astfel de mântuire, care, fiind primită la început de la Domnul să fie vestită, a fost confirmată pentru noi de cei care au auzit,

⁴ Dumnezeu sprijinind mărturia lor prin semne, fapte mari și minuni de tot felul și prin darurile Duhului Sfânt, împărțite după voința lui?

Isus, mântuitorul oamenilor

⁵ De fapt, nu îngerilor le-a supus lumea viitoare, despre care vorbim.

⁶ Cineva a dat mărturie undeva, spunând:

*Ce este omul că îți amintești de el,
sau fiul omului, că îl iei în seamă?*

⁷ *Cu puțin l-ai făcut inferior îngerilor,
l-ai încununat cu măreție și cinste.*

⁸ *Toate le-ai pus sub picioarele lui.*

Așadar, prin faptul că i-a supus toate, nu a lăsat nimic care să nu i fie supus. De fapt, acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse,

⁹ dar vedem că cel care a fost „cu puțin mai mic decât îngerii”, Isus, pentru că a suferit moartea, este „încununat cu măreție și cinste”, întrucât, prin harul lui Dumnezeu, el a suferit moartea pentru fiecare [om].

¹⁰ Într-adevăr, se cuvenea ca acela pentru care sunt toate și prin care există toate, care voia să ducă mulți fii la mărire, să-l desăvârșească prin suferință pe inițiatorul mântuirii lor.

¹¹ De fapt, și cel care sfințește și cei sfințiți, toți au aceeași origine. De aceea nu se rușinează să-i numească frați

¹² când spune:

Voi vesti numele tău fraților mei,

în mijlocul adunării te voi lăuda.

¹³ Și iarăși:

Eu mă voi încrede în el,

și din nou:

Iată-ne, eu și copiii pe care mi i-a dat Dumnezeu.

¹⁴ Cum însă copiii au în comun același sânge și aceeași carne, tot astfel a devenit și el părtaș cu ei pentru ca, prin moarte, să reducă la neputință pe cel care avea puterea morții, adică pe diavol,

¹⁵ și să-i elibereze pe aceia care, de frica morții, toată viața lor erau reduși la sclavie.

¹⁶ Căci nu se îngrijește de îngeri, ci de urmașii lui Abraham se îngrijește.

¹⁷ De aceea, era nevoie să se facă în toate asemenea fraților, pentru ca să devină un mare preot îndurător și vrednic de încredere pentru relațiile cu Dumnezeu, ca să ispășească păcatele poporului.

¹⁸ Așadar, prin faptul că el însuși a îndurat încercarea, poate să vină în ajutorul celor care sunt încercați.

3.

Isus este mai mare decât Moise

- ¹ Prin urmare, fraților sfinți, părtași ai chemării cerești, priviți-l cu atenție pe Isus, apostolul și marele preot al mărturisirii noastre,
² care este credincios față de cel care l-a instituit, așa cum a fost și Moise în toată casa lui.
³ Dar acesta este vrednic de o glorie mai mare decât Moise, după cum cel care construiește are o cinste mai mare decât casa.
⁴ Căci orice casă este construită de cineva, dar cel care construiește toate este Dumnezeu.
⁵ Desigur, Moise a fost și el credincios în toată casa lui ca servitor, ca mărturie despre cele ce aveau să fie spuse,
⁶ pe când Cristos a fost ca fiu, peste casa lui, iar casa lui suntem noi, numai dacă păstrăm îndrăzneala și lauda speranței.

Îndemn la fidelitate față de Cristos

⁷ De aceea, după cum spune Duhul Sfânt:

Astăzi, dacă veți auzi glasul lui,

⁸ *nu vă împietriți inimile ca la răzvrătire*

în ziua ispitirii în pustiu,

⁹ *unde m-au ispitit părinții voștri;*

m-au pus la încercare

deși au văzut lucrările mele

¹⁰ *timp de patruzeci de ani.*

De aceea m-am dezgustat de generația aceasta

și am spus: ei rătăcesc mereu cu inima,

nu au cunoscut căile mele;

¹¹ *astfel am jurat în mânia mea:*

nu vor intra în odihna mea.

¹² Vedeți, fraților, ca nu cumva să fie în vreunul dintre voi o inimă înrăită de necredință, încât să se îndepărteze de Dumnezeu cel viu,

¹³ dar îndemnați-vă unul pe altul în fiecare zi cât timp se mai poate spune *astăzi*, ca să nu se împietrească vreunul dintre voi, prin înșelăciunea păcatului.

¹⁴ Noi am devenit părtași ai lui Cristos, dacă păstrăm neclintită, până la sfârșit, încrederea noastră de la început,

¹⁵ de vreme ce s-a spus:

Aastăzi, dacă veți auzi glasul lui,

nu vă împietriți inimile ca la răzvrătire.

¹⁶ Cine sunt cei care, auzind, s-au răzvrătit? Oare toți cei care au ieșit din Egipt prin Moise?

¹⁷ Și de cine s-a dezgustat el timp de patruzeci de ani? Oare nu de aceia care au păcătuit, ale căror oase au căzut în pustiu?

¹⁸ Și cui a jurat că nu vor intra în odihna lui, dacă nu celor neascultători?

¹⁹ Vedem doar că nu au putut intra, din cauza necredinței.

4.

¹ Deci, să ne temem ca nu cumva, în timp ce rămâne promisiunea de a intra în odihna lui, vreunul dintre noi să creadă că este exclus.

² Căci și noi am primit vestea cea bună ca și ei, dar cuvântul auzit nu le-a folosit, întrucât ei nu s-au unit prin credință cu cei care au ascultat.

³ De fapt, noi care am crezut intrăm în odihnă, așa cum s-a zis:

Astfel am jurat în mânia mea:

nu vor intra în odihna mea,

chiar dacă lucrările erau făcute de la întemeierea lumii.

⁴ Căci despre ziua a șaptea s-a spus undeva astfel: *Și s-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea de toate lucrările sale.*

⁵ Și iarăși, în același loc: *Nu vor intra în odihna mea.*

⁶ Așadar, de vreme ce rămâne ca unii să intre, iar cei cărora li s-a dat mai întâi vestea cea bună nu au intrat din cauza neascultării,

⁷ stabilește din nou o zi, *astăzi*, spunând prin David, după atâta vreme, după cum s-a spus mai înainte:

Aastăzi, dacă veți auzi glasul lui,

nu vă împietriți inimile.

⁸ Deci, dacă Iosue i-ar fi dus la odihnă, nu ar mai fi vorbit, după acestea, de o altă zi.

⁹ Așadar, rămâne o zi de odihnă pentru poporul lui Dumnezeu,

¹⁰ pentru că cine intră în odihna lui se odihnește și el de lucrările lui, ca și Dumnezeu de ale sale.

¹¹ Să ne grăbim deci să intrăm în odihna aceea, ca să nu cadă nimeni în același exemplu de neascultare.

Puterea cuvântului lui Dumnezeu

¹² Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu, plin de putere și mai ascutit decât orice sabie cu două tăișuri; el pătrunde până la despărțitura sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei și judecă sentimentele și gândurile inimii.

¹³ Și nu este nici o creatură ascunsă înaintea lui, ci toate sunt goale și descoperite pentru ochii aceluia în fața căruia [vom da] cont.

Isus este marele preot

¹⁴ Având, aşadar, un mare preot minunat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ținem cu tărie mărturisirea [credinței].

¹⁵ Căci nu avem un mare preot care să nu poată suferi împreună cu noi în slăbiciunile noastre, ci unul care a fost încercat în toate asemenea nouă, în afară de păcat.

¹⁶ Aşadar, să ne apropiem cu toată îndrăzneala de tronul harului ca să primim îndurare și să găsim ca ajutor harul său la timpul potrivit.

5.

¹ Într-adevăr, orice mare preot este luat dintre oameni, pus pentru oameni în relațiile cu Dumnezeu, ca să ofere daruri și jertfe pentru păcate.

² El poate avea compătimire pentru cei care sunt în ignoranță și în rătăcire, întrucât și el este cuprins de slăbiciune

³ și din cauza ei trebuie să ofere [jertfe] pentru păcate atât pentru popor, cât și pentru sine.

⁴ Nimeni nu-și ia singur această cinste, ci numai cel chemat de Dumnezeu, la fel ca Aaron.

⁵ Tot la fel și Cristos: nu și-a atribuit de la sine gloria de a deveni mare preot, ci i-a dat-o acela care i-a spus:

Fiul meu ești tu;

eu, astăzi, te-am născut;

⁶ după cum se mai spune în alt loc:

Tu ești preot în veci,

după rânduiala lui Melchisedec.

⁷ În zilele vieții sale pământești, el a oferit, cu strigăte puternice și cu lacrimi, rugăciuni și cereri către acela care avea puterea să-l salveze de la moarte și a fost ascultat datorită evlaviei lui.

⁸ Și, deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a pățimit,

⁹ iar după ce a fost făcut desăvârșit, a devenit cauză de mântuire veșnică pentru toți cei care ascultă de el,

¹⁰ fiind numit de Dumnezeu mare preot după rânduiala lui Melchisedec.

Aprofundarea vieții de credință

¹¹ În această privință, am avea multe de spus și greu de exprimat întrucât ați devenit nepăsători la cele auzite.

¹² Într-adevăr, voi, care de atâta timp trebuia să fiți învățători, aveți din nou nevoie ca cineva să vă învețe principiile de la început ale cuvântului lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, și nu de mâncare solidă.

¹³ Cine se hrănește cu lapte nu este deprins cu învățătura dreptății, pentru că este un copil.

¹⁴ Dar mâncarea solidă este a celor desăvârșiți, care, prin deprindere, au simțurile obișnuite să deosebească binele de rău.

6.

¹ De aceea, lăsând învățătura de început, despre Cristos, să trecem la ceea ce este desăvârșit, fără a mai pune iarăși temelia: convertirea de la faptele moarte și credința în Dumnezeu;

- ² învățătura despre botez și impunerea mâinilor; învierea din morți și judecata veșnică.
- ³ Vom face și aceasta, dacă permite Dumnezeu.
- ⁴ Într-adevăr, este imposibil ca aceia care au fost odată iluminați, care au gustat darurile cerești și au devenit părtași ai Duhului Sfânt,
- ⁵ care au gustat din cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și din puterile lumii viitoare
- ⁶ și care totuși au căzut, să se reînnoiască prin convertire, de vreme ce îl răstignesc în ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și îl expun batjocurii.
- ⁷ Căci pământul care absoarbe ploaia care cade deseori peste el și produce ierburi folositoare pentru cei ce îl lucrează, primește binecuvântare de la Dumnezeu.
- ⁸ Dar dacă produce spini și ciulini, este fără valoare și blestemul este aproape, iar la urmă i se dă foc.
- ⁹ Chiar dacă vorbim astfel, în ceea ce vă privește, iubiților, suntem convinși că sunteți într-o stare mai bună și aducătoare de mântuire,
- ¹⁰ pentru că Dumnezeu nu este nedrept încât să uite faptele voastre și iubirea pe care ați arătat-o față de numele lui, când i-ați slujit pe sfinți și-i slujiți.
- ¹¹ Dorim însă ca fiecare dintre voi să arate aceeași râvnă în desăvârșirea speranței până la sfârșit,
- ¹² astfel încât să nu fiți nepăsători, ci imitatorii acelor care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile.

Valoarea promisiunilor lui Dumnezeu

- ¹³ De fapt, când Dumnezeu i-a dat promisiunea lui Abraham, pentru că nu putea să jure pe cineva mai mare, *s-a jurat pe sine*,
- ¹⁴ spunând: *Cu adevărat te voi copleși de binecuvântări și te voi înmulți la nesfârșit.*
- ¹⁵ Și astfel, așteptând cu îndelungă-răbdare, [Abraham] a obținut cele promise.

- ¹⁶ Oamenii jură pe cineva mai mare și jurământul este pentru ei o garanție care pune capăt oricărei neînțelegeri.
- ¹⁷ De aceea, voind să arate moștenitorilor promisiunii, într-un mod și mai clar, neclintirea planului său, Dumnezeu s-a legat cu jurământ
- ¹⁸ pentru ca, prin două fapte neschimbătoare, în care este imposibil ca Dumnezeu să fi mințit, noi, care căutăm scăpare, să avem o încurajare puternică pentru a ține cu tărie speranța care ne-a fost propusă.
- ¹⁹ Pe aceasta o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și puternică, ce pătrunde dincolo de catapeteasmă,
- ²⁰ unde a intrat pentru noi, ca premergător, Isus, devenit pentru veșnicie mare preot, după rânduiala lui Melchisedec.

7.

Cine este Melchisedec

- ¹ Într-adevăr, acest *Melchisedec, regele Salemului, preot al Dumnezeului preaînalt, a ieșit în întâmpinarea lui Abraham când acesta se întorcea de la înfrângerea regilor, și l-a binecuvântat.*
- ² Acestuia, *Abraham* i-a dat *a zecea parte din toate*. Numele lui, tradus, înseamnă mai întâi rege al dreptății, apoi și *rege al Salemului*, care înseamnă rege al păcii.
- ³ Fără tată, fără mamă, fără genealogie, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, fiind asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, el rămâne preot pentru totdeauna.
- ⁴ Observați deci cât de mare este acela căruia patriarhul Abraham i-a dat a zecea parte din pradă!
- ⁵ Și în timp ce aceia dintre fiii lui Levi care au primit preoția au poruncă după lege să ia zeciuiala de la popor, adică de la frații lor, cu toate că și aceștia se trag din Abraham,
- ⁶ acesta, care [nu se trage] din ei prin genealogie, l-a supus la zeciuială pe Abraham și l-a binecuvântat pe cel care avea promisiunile.
- ⁷ Fără nici o îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.

- ⁸ Și în timp ce aici primesc zeciuială oameni muritori, acolo este unul despre care se dă mărturie că trăiește.
- ⁹ Și ca să spunem așa, prin Abraham, chiar și Levi, care primește zeciuială, este supus la zeciuială,
- ¹⁰ căci era încă în trupul tatălui, când Melchisedec i-a ieșit în întâmpinare.

Înlocuirea preoției levitice

- ¹¹ Așadar, dacă desăvârșirea ar fi fost obținută prin preoția levitică – fiindcă poporul sub aceasta a primit Legea – ce nevoie ar fi fost să se fi ridicat un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, fără să se fi numit după rânduiala lui Aaron?
- ¹² Căci, o dată schimbată preoția, în mod necesar are loc și schimbarea Legii,
- ¹³ pentru că acela despre care se spun acestea face parte dintr-un alt trib din care nimeni nu s-a apropiat de altar.
- ¹⁴ De fapt, este evident că Domnul nostru se trage din Iuda, trib în privința căruia Moise n-a spus nimic despre preoți.
- ¹⁵ Acest lucru este și mai evident dacă, după rânduiala lui Melchisedec, se ridică un alt preot,
- ¹⁶ care a devenit astfel nu după prescrierea unei legi trupești, ci după puterea unei vieți nepieritoare.
- ¹⁷ Căci este dată mărturie despre el:
- Tu ești preot în veci,
după rânduiala lui Melchisedec.*
- ¹⁸ Astfel, abrogarea poruncii precedente are loc din cauza slăbiciunii și a imperfecțiunii ei.
- ¹⁹ Pentru că Legea nu a desăvârșit nimic, dar este o introducere la o speranță mai mare prin care ne apropiem de Dumnezeu.
- ²⁰ Cu atât mai mult cu cât aceasta nu s-a făcut fără jurământ; pentru că ei au devenit preoți fără jurământ,
- ²¹ pe când el cu jurământul aceluia care spune despre el:

Domnul s-a jurat

și nu-i va părea rău:

Tu ești preot în veci.

²² Pentru aceasta, Isus a devenit garantul unei alianțe mai bune.

²³ Erau mai mulți cei care deveneau preoți, pentru că moartea îi împiedica să dureze,

²⁴ dar el, pentru că rămâne în veci, are o preoție netrecătoare.

²⁵ De aceea el poate să mântuiască definitiv pe cei care se apropie prin el de Dumnezeu, căci este totdeauna viu pentru a interveni în favoarea lor.

²⁶ Într-adevăr, de un astfel de mare preot avem nevoie: sfânt, nevinovat, fără pată, separat de păcătoși, mai presus de ceruri;

²⁷ el nu are nevoie, ca marii preoți, să aducă jertfă în fiecare zi, mai întâi pentru păcatele proprii și apoi pentru cele ale poporului: aceasta a făcut o dată pentru totdeauna, oferindu-se pe sine însuși.

²⁸ De fapt, Legea stabilește ca mari preoți oameni care au slăbiciuni, dar cuvântul jurământului, venit în urma Legii, îl constituie pe Fiul care este desăvârșit pentru totdeauna.

8.

Cultul vechi, imagine a realităților cerești

¹ Punctul de căpătâi din ceea ce spuse este că avem un astfel de mare preot, care s-a așezat de-a dreapta tronului maiestății în ceruri,

² slujitor al sanctuarului și al cortului adevărat, pe care Domnul l-a ridicat, și nu un om.

³ Căci orice mare preot este stabilit să aducă daruri și jertfe. De aceea, este necesar să aibă și el ceva ca să ofere.

⁴ Dacă ar fi pe pământ, n-ar fi preot pentru că aici este deja cine să ofere daruri conform Legii.

⁵ Aceștia aduc cult unei imagini și umbre a celor cerești, după cum i-a fost revelat lui Moise când urma să ridice cortul: *Vezi, i-a zis, să faci toate după modelul care ți-a fost arătat pe munte.*

⁶ Acum însă el a primit o slujire cu atât mai deosebită, cu cât mai înaltă este alianța al cărei mijlocitor este el, deoarece aceasta este întemeiată pe promisiuni mai bune.

Prima alianță imperfectă și provizorie

⁷ Deci, dacă cea dintâi ar fi fost fără defect, nu s-ar fi căutat loc pentru a doua,

⁸ căci, muștrându-i, le zice:

Iată, vin zile, spune Domnul,

când voi încheia cu casa lui Israel

și cu casa lui Iuda

o alianță nouă,

nu ca alianța pe care am făcut-o cu părinții lor

⁹ *în ziua în care i-am luat de mână*

ca să-i scot din țara Egiptului.

Deoarece ei nu au rămas credincioși alianței mele,

i-am părăsit și eu, spune Domnul.

¹⁰ *Aceasta este alianța pe care o voi încheia cu casa lui Israel*

după zilele acelea, spune Domnul:

voi pune legile mele în mintea lor

și le voi scrie în inima lor.

Eu voi fi Dumnezeu lor,

iar ei vor fi poporul meu.

¹¹ *Și nu va trebui să învețe nimeni*

pe aproapele său

și nici pe fratele său, spunând:

„Cunoaște-l pe Domnul”,

pentru că toți mă vor cunoaște,

de la cel mai mic

până la cel mai mare dintre ei.

¹² *Voi fi îndurător față de nedreptățile lor*

și nu-mi voi mai aminti de păcatele lor.

¹³ Pentru că spune o nouă alianță, prima a devenit învechită. Iar ceea ce este învechit și îmbătrânit este gata să dispară.

9.

Neputința cultului vechi

¹ Într-adevăr, și prima [alianță] avea rituri ale cultului și un sanctuar, [dar] pământesc.

² Căci a fost construit cortul; primul, în care erau candelabrul și masa cu pâinile punerii înaintea, este numit Sfânta;

³ după a doua catapeteasmă, era cortul numit Sfânta Sfintelor,

- ⁴ care avea altarul de aur pentru tămâiere, chivotul alianței acoperit peste tot cu aur în care se afla un vas din aur cu mană, toiagul lui Aaron, ce înfrunzise, și tablele alianței.
- ⁵ Deasupra lui erau heruvimii gloriei care umbreau capacul ispășirii, despre care nu este acum [cazul] să vorbim separat.
- ⁶ Fiind acestea astfel pregătite, preoții care împlinesc cultul intră mereu în cortul cel dintâi.
- ⁷ Dar în cel de-al doilea intră numai marele preot o dată pe an, nu fără sânge pe care îl oferă pentru sine și pentru greșelile din neștiință ale poporului.
- ⁸ Duhul Sfânt revelează astfel că drumul spre Sfânta Sfințelor nu este încă descoperit cât timp rămâne primul cort.
- ⁹ Aceasta este o parabolă pentru timpul de față, după care darurile și jertfele care se aduc nu pot desăvârși conștiința celui care aduce cult.
- ¹⁰ Acestea sunt doar rituri trupești cu privire la mâncăruri, la băuturi și la diferite spălări impuse până la timpul îndreptării.

Cultul ceresc al lui Cristos

- ¹¹ Dar Cristos, devenit marele preot al bunurilor viitoare, trecând printr-un cort mai mare și desăvârșit, care nu este făcut de mână [de om], adică nu este din această lume,
- ¹² a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfințelor nu cu sânge de țapi și viței, ci cu propriul lui sânge, dobândind o mântuire veșnică.
- ¹³ Căci dacă sângele de țapi și de tauri și cenușa de juncă cu care sunt stropiți cei întinați îi sfințește spre curăția trupului,
- ¹⁴ cu cât mai mult sângele lui Cristos, care prin Duhul veșnic s-a oferit pe sine fără prihană lui Dumnezeu, va curăți conștiința voastră de faptele moarte, pentru a aduce cult Dumnezeului celui viu.

Noua alianță

- ¹⁵ Și de aceea el este mijlocitorul unei alianțe noi, pentru ca, prin moartea lui pentru răscumpărarea din greșelile din timpul primei alianțe, cei chemați să primească promisiunea moștenirii veșnice.
- ¹⁶ De fapt, unde este un testament, este necesar să fie dovedită moartea celui ce a făcut [testamentul].
- ¹⁷ Căci testamentul devine valabil după moarte; nu are nici o putere cât timp trăiește cel ce l-a făcut.
- ¹⁸ De aceea, nici prima [alianță] nu a fost inaugurată fără sânge.
- ¹⁹ Într-adevăr, după ce a rostit toate poruncile din Lege în fața poporului, Moise a luat sângele vițelilor și al țapilor, împreună cu apă, lână roșie și isop, și a stropit însăși cartea și tot poporul,
- ²⁰ spunând: *Acesta este sângele alianței pe care Dumnezeu a prescris-o pentru voi.*
- ²¹ Și tot la fel a stropit cu sânge cortul și toate vasele de cult.
- ²² De altfel, după Lege, aproape toate se purifică prin sânge și fără vărsare de sânge nu există iertare.
- ²³ Deci, dacă era necesar ca exemplele realităților cerești să fie purificate astfel, înseși realitățile cerești trebuie să fie purificate prin jertfe mai bune decât acestea.

Eficacitatea jertfei lui Cristos

- ²⁴ Căci Cristos nu a intrat într-un sanctuar făcut de mână [de om], prefigurare a celui adevărat, ci chiar în cer, ca să se arate acum înaintea feței lui Dumnezeu în favoarea noastră,
- ²⁵ și nu ca să se aducă pe sine de mai multe ori, așa cum marele preot intră în sanctuar în fiecare an cu sângele altcuiva,
- ²⁶ căci ar fi trebuit să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii. Dar acum, la împlinirea timpurilor, el s-a arătat o singură dată ca

să distrugă păcatul prin jertfa lui.

²⁷ Și după cum oamenilor le este dat să moară o singură dată, iar după aceasta este judecata,

²⁸ tot la fel și Cristos, după ce s-a oferit o dată ca să ia asupra sa păcatele celor mulți, se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru a-i mântui pe cei care îl așteaptă.

10.

Sacrificiile repetate ale Legii sunt insuficiente

¹ De fapt, Legea, care are o umbră a bunurilor viitoare, și nu icoana realităților – prin jertfele aduse neîncetat în fiecare an – nu poate nicidecum să-i desăvârșească pe cei care se apropie.

² Altfel nu ar înceta oare jertfele aduse, dacă cei care aduc cult, curățați o dată pentru totdeauna, nu ar mai avea conștiința păcatelor?

³ Dar tocmai în aceste [jertfe], în fiecare an, se face amintirea păcatelor.

⁴ Pentru că sângele taurilor și al țapilor nu poate să înlăture păcatele.

Sacrificiul unic al lui Cristos înlocuiește sacrificiile vechi

⁵ Pentru aceasta, intrând în lume, el spune:

*Tu n-ai voit nici jertfă, nici ofrandă,
ci mi-ai alcătuit un trup.*

⁶ *Nu ți-au plăcut*

nici arderile de tot, nici jertfele pentru păcat.

⁷ *Atunci am zis:*

Iată, vin

– în sulul cărții este scris despre mine –

ca să fac voința ta, Dumnezeule!

⁸ După ce a spus mai întâi: *Tu n-ai voit și nici nu ți-au plăcut jertfele și ofrandele, arderile de tot și jertfele pentru păcat* – acestea sunt totuși oferite conform Legii;

⁹ *acum, zice, iată, vin ca să fac voința ta.* Astfel, desființează [jertfa] dintâi ca s-o întemeieze pe a doua.

¹⁰ Datorită acestei voințe, suntem sfințiți prin jertfa trupului lui Isus Cristos, o dată pentru totdeauna.

Preoția lui Cristos

înlocuiește preoția Vechiului Testament

¹¹ Pe când orice preot stă [în picioare] pentru a aduce cult în fiecare zi și a oferi de multe ori aceleași jertfe, care nu pot nicidecum să înlăture păcatele,

¹² el, oferind o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu,

¹³ așteptând de acum ca dușmanii lui să fie puși sub picioarele sale,

¹⁴ pentru că el, printr-o singură jertfă, i-a dus la desăvârșire pentru totdeauna pe cei care sunt sfințiți.

În noua alianță, jertfele pentru păcate nu mai sunt necesare

¹⁵ Dar și Duhul cel Sfânt dă mărturie despre aceasta, căci, după ce a spus:

¹⁶ *Aceasta este alianța pe care o voi încheia cu ei
după zilele acelea, spune Domnul:*

*Voi pune legile mele în inima lor
și le voi înscrie în mintea lor,*

¹⁷ și:

*Și nu-mi voi mai aminti
de păcatele și de nelegiuirile lor.*

¹⁸ Or, unde este iertarea acestora, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcate.

Îndemnuri la credință

¹⁹ Așadar, fraților, având încredere că vom intra în sanctuar datorită sângelui lui Isus

²⁰ pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o prin catapeteasmă, adică prin trupul său,

²¹ și având un mare preot peste casa lui Dumnezeu,

²² să ne apropiem cu inimă sinceră în plinătatea credinței, curățindu-ne prin stropire inimile de conștiința rea și spălându-ne trupul cu apă curată.

²³ Să ținem cu neclintire mărturisirea speranței, pentru că cel care a promis este demn de încredere.

²⁴ Să fim atenți unii față de alții pentru a da impuls carității și faptelor bune.

²⁵ Să nu părăsiți adunarea voastră, după obiceiul unora, ci să vă îndemnați, cu atât mai mult cu cât vedeți că se apropie ziua.

Pericolul și pedepsirea apostaziei

²⁶ Căci dacă păcătuim de bunăvoie, după ce am primit cunoașterea adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate,

²⁷ ci doar o așteptare îngrozitoare a judecății și furia focului care este gata să-i mistuie pe cei răzvrățiți.

²⁸ Dacă cineva refuză Legea lui Moise, este ucis fără milă pe baza a două sau trei mărturii.

²⁹ Cu cât mai aspră, credeți voi, că va fi pedeapsa ce i se cuvine celui care va fi călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va fi considerat profanat sângele alianței în care a fost sfințit și îl va fi batjocorit pe Duhul harului?

³⁰ Într-adevăr, îl cunoșteau pe cel care a zis:

A mea este răzbunarea, eu voi răsplăti.

Și din nou:

Domnul va judeca poporul său.

³¹ Este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!

Amintirea statorniciei din trecut

³² Dar amintiți-vă de zilele de la început, în care, după ce ați fost luminați, ați îndurat o luptă grea, plină de suferințe:

³³ pe de o parte, ați fost supuși la insulte și chinuri în văzul lumii, pe de altă parte, ați devenit solidari cu cei care erau tratați astfel.

³⁴ Voi ați suferit, într-adevăr, cu cei închiși și ați primit cu bucurie răpirea bunurilor voastre, știind că aveți o bogăție mai bună care rămâne.

³⁵ Așadar, nu vă pierdeți încrederea! Ea are o mare răsplată.

Statornicia în credință până la sfârșit

³⁶ Căci aveți nevoie de răbdare pentru ca, împlinind voința lui Dumnezeu, să puteți obține promisiunea,

³⁷ deoarece:

Încă puțin, foarte puțin,

și cel care vine va veni și nu va întârzia;

³⁸ *iar cel drept al meu va trăi din credință,*

însă dacă se întoarce

sufletul meu nu-și va găsi plăcerea în el.

³⁹ Dar noi nu suntem dintre cei care se întorc, spre pieire, ci dintre cei care au credință spre mântuirea sufletului.

Definiția credinței și primii mărturisitori ai ei

¹ Credința este garanția realităților sperate, dovada realităților care nu se văd.

² Datorită ei, cei din vechime au primit o bună mărturie.

³ Prin credință, înțelegem că lumea a fost alcătuită prin cuvântul lui Dumnezeu, așa încât ceea ce se vede provine din cele care nu se

văd.

⁴ Prin credință, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain; prin ea i s-a dat mărturie că este drept. Dumnezeu însuși dă mărturie despre darurile lui. Datorită ei, deși mort, el încă mai vorbește.

⁵ Prin credință, Enoch a fost înălțat ca să nu vadă moartea și *nu a fost găsit pentru că Dumnezeu îl înălțase*. Înainte de înălțarea lui, el a primit mărturie că *era plăcut înaintea lui Dumnezeu*.

⁶ Or, fără credință, este imposibil să fii plăcut [lui Dumnezeu], pentru că cel care se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el este și îi răsplătește pe cei care-l caută.

⁷ Prin credință, Noe, înștiințat despre cele care încă nu se vedeau, cuprins de o teamă sfântă, a construit o arcă pentru salvarea casei lui; prin credință, a condamnat lumea și a devenit moștenitorul dreptății.

Credința lui Abraham

⁸ Prin credință, Abraham a ascultat atunci când a fost chemat să plece spre un loc pe care avea să-l primească drept moștenire și a plecat fără să știe unde merge.

⁹ Prin credință, s-a stabilit în pământul promis ca un străin și a locuit în corturi, împreună cu Isaac și Iacob, care sunt împreună moștenitori ai acestei promisiuni,

¹⁰ căci el aștepta cetatea care are temelii al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu.

¹¹ Prin credință, și Sara, deși sterilă și trecută de vârstă, a primit puterea de a zămisli un fiu pentru că l-a considerat demn de încredere pe cel care făcuse promisiunea.

¹² De aceea, dintr-un singur om, și acela aproape de moarte, s-au născut urmași mulți cât stelele cerului și cât nisipul de pe țărmul mării, care este fără număr.

¹³ Toți aceștia au murit în credință, fără să fi primit promisiunile, dar le-au văzut și le-au salutat de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

- ¹⁴ Cei care vorbesc astfel arată că sunt în căutarea unei patrii.
- ¹⁵ Dar dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă,
- ¹⁶ dar, de fapt, ei aspiră după una mai bună, adică cerească. Tocmai de aceea, Dumnezeu nu se rușinează să fie numit Dumnezeul lor pentru că le-a pregătit o cetate.
- ¹⁷ Prin credință, Abraham l-a adus ca jertfă pe Isaac, atunci când a fost pus la încercare; și era să-l jertfească pe singurul născut, el care primise cu bucurie promisiunile,
- ¹⁸ căruia i se spusese: *În Isaac va fi numită descendența ta.*
- ¹⁹ El credea că Dumnezeu este atât de puternic încât să învie morții, de aceea l-a redobândit ca semn.
- ²⁰ Prin credință, Isaac i-a binecuvântat pe Iacob și pe Esau pentru cele ce aveau să vină.
- ²¹ Prin credință, Iacob, când era pe moarte, a binecuvântat pe fiecare dintre fiii lui Iosif, *s-a prosternat, sprijinindu se pe vârful toiagului său.*
- ²² Prin credință, Iosif, la sfârșitul [vieții], a amintit exodul fiilor lui Israel și a dat porunci cu privire la osemintele sale.

Credința lui Moise

- ²³ Prin credință, Moise, abia născut, a fost ascuns de părinții lui, timp de trei luni, pentru că au văzut cât de frumos era copilul și nu s-au temut de decretul regelui.
- ²⁴ Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon,
- ²⁵ alegând mai degrabă să sufere cu poporul lui Dumnezeu decât să aibă plăcerea de-o clipă a păcatului,
- ²⁶ considerând ca o bogăție mai mare disprețul pentru Cristos, decât bogățiile Egiptului, pentru că avea privirea ațintită spre răsplată.
- ²⁷ Prin credință, a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia regelui: el a rămas neclintit pentru că îl vedea pe Cel Nevăzut.

- ²⁸ Prin credință, a celebrat Paștele și stropirea cu sânge, pentru ca Nimicitorul primilor născuți să nu se atingă de ei.
- ²⁹ Prin credință, au trecut Marea Roșie ca pe pământ uscat; egiptenii, când au încercat, au fost înghițiți.
- ³⁰ Prin credință, au căzut zidurile Ierihonului când au fost înconjurat timp de șapte zile.
- ³¹ Prin credință, Rahab, desfrânată, nu a pierit împreună cu cei necredincioși, deoarece a primit spionii cu pace.

Mărturia dată de eroii credinței

- ³² Și ce să mai spun? Căci nu mi-ar ajunge timpul să povestesc cu de-amănuntul despre Ghedeon, Barac, Samson, Iefte, David și Samuel și despre profeți,
- ³³ care, prin credință, au cucerit regate, au înfăptuit dreptatea, au dobândit promisiunile, au astupat gurile leilor,
- ³⁴ au stins puterea focului, au fugit de ascuțișul sabiei, și-au recăpătat puterile după boală, au devenit puternici în luptă, au pus pe fugă taberele străinilor.
- ³⁵ Unele femei și-au redobândit morții prin înviere. Alții însă au fost torturați și n-au acceptat eliberarea, ca să dobândească o înviere mai bună.
- ³⁶ Alții, apoi, au primit batjocură și biciuire, ba chiar lanțuri și închisoare;
- ³⁷ au fost bătuti cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, au murit uciși cu sabia, au rătăcit în piei de oaie și de capră, în lipsuri, asupriți, maltratați.
- ³⁸ Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustiuri și munți, prin peșteri și râpe ale pământului.
- ³⁹ Dar toți aceștia, primind [o bună] mărturie pentru credința lor, n-au primit promisiunea,
- ⁴⁰ căci Dumnezeu prevăzuse ceva mai bun pentru noi, pentru ca ei să nu ajungă la desăvârșire fără noi.

Exemplul lui Isus Cristos

¹ Prin urmare, și noi, care avem un astfel de nor de martori care ne înconjoară, să îndepărtăm orice povară și păcatul care ne împresoară, să alergăm cu perseverență în lupta care ne stă înaintea,

² cu ochii ațintiți la Isus, începutul și desăvârșirea credinței, care, în vederea bucuriei ce îi era propusă, a îndurat crucea și, neținând seama de rușinea ei, s-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu.

³ Gândiți-vă, deci, la cel care a îndurat o împotrivire atât de mare din partea păcătoșilor, ca nu cumva să vă lăsați descurajați și obosiți în sufletele voastre.

⁴ Luptând contra păcatului, voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge

⁵ și ați uitat sfatul care v-a fost dat ca unor fii:

*Fiul meu, nu refuza disciplina Domnului
și nu te descuraja când ești mustrat de el.*

⁶ *Căci pe cel pe care îl iubește Domnul îl pedepsește
și îl bate cu nuiaua pe orice fiu pe care îl primește.*

⁷ Ceea ce îndurați este spre învățătura [voastră]. Dumnezeu vă tratează ca pe niște fii; căci care este fiul pe care tatăl nu-l pedepsește?

⁸ Dar dacă voi sunteți fără disciplina de care toți au parte, sunteți fii nelegitimi, nu fii adevărați.

⁹ De altfel, dacă noi îi cinștim pe părinții trupești, cu cât mai mult nu trebuie să ne supunem Tatălui duhurilor ca avem viață?

¹⁰ [Primii] ne pedepseau doar pentru puține zile, după cum li se părea lor că e bine, dar el o face în folosul nostru, ca să avem parte de sfințenia lui.

- ¹¹ Orice pedeapsă nu pare să fie pe moment bucurie, ci întristare; dar mai târziu aduce, în schimb, celor care au fost încercați de ea, rodul dător de pace al dreptății.
- ¹² De aceea, îndreptați mâinile moleșite și genunchii fără vlagă
- ¹³ și faceți drumuri drepte pentru picioarele voastre, pentru ca cel șchiop să nu se abată, ci mai degrabă să se vindece.

Îndemnuri la sfințenie. Pedepsa necredinței

- ¹⁴ Urmăriți pacea cu toți și sfințenia fără de care nimeni nu-l va vedea pe Domnul.
- ¹⁵ Vegheați ca nimănui să nu-i lipsească harul lui Dumnezeu, pentru ca nicio rădăcină de amărăciune să nu crească provocând tulburare și prin ea să se molipsească mulți.
- ¹⁶ Să nu fie nici un desfrânat sau profanator ca Esau, care, pentru un [blid] de mâncare, și-a vândut dreptul de întâi-născut.
- ¹⁷ Căci voi știți că, după aceea, voind să moștenească binecuvântarea, a fost exclus și nu a putut schimba hotărârea, deși o cerea cu lacrimi.

Comparație între cele două alianțe

- ¹⁸ Voi nu v-ați apropiat de ceea ce poate fi atins nici de un foc ce arde, nici de întuneric, nici de beznă, nici de furtună,
- ¹⁹ nici de sunetul trâmbiței, nici de răsunetul cuvintelor la auzul cărora ascultătorii au cerut să nu li se mai rostească nici un cuvânt,
- ²⁰ căci nu puteau să suporte porunca: *Chiar și un animal, dacă se va atinge de munte, să fie bătut cu pietre!*
- ²¹ Iar priveriștea era atât de înfricoșătoare încât Moise a spus: *Sunt îngrozit și mă cutremur.*

- ²² Dar voi v-ați apropiat de muntele Sion, de cetatea Dumnezeului celui viu, de Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de îngeri în sărbătoare,
- ²³ de comunitatea întâilor-născuți înscriși în ceruri, de Dumnezeu, judecătorul tuturor, de sufletele celor drepti duși la desăvârșire,
- ²⁴ de Isus, mijlocitorul noii alianțe, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât cel al lui Abel.

Avertisment escatologic

- ²⁵ Vedeți să nu-l respingeți pe cel care vorbește, căci dacă n au scăpat cei care l-au respins când vorbea pe pământ, cu atât mai mult noi dacă ne îndepărtăm de [cel care ne vorbește] din ceruri,
- ²⁶ al cărui glas a zguduit odinioară pământul, iar acum ne-a promis: *Încă o dată voi mai zgudui nu numai pământul, ci și cerul.*
- ²⁷ Acest „încă o dată” înseamnă schimbarea celor zguduite, întrucât sunt create, ca să rămână cele nezguduite.
- ²⁸ De aceea, noi care am primit împărăția nezdrușcinată, avem harul prin care aducem cult într-un mod plăcut lui Dumnezeu, cu evlavie și teamă,
- ²⁹ fiindcă Dumnezeul nostru este foc mistuitor.

13.

Îndemnuri pentru viața comunitară

- ¹ Dragostea față de frați să rămână statornică.
- ² Nu uitați ospitalitatea, căci datorită ei unii i-au găzduit, fără a-și da seama, pe îngeri.

- ³ Aduceți-vă aminte de cei închiși, ca și cum ați fi închiși împreună cu ei; de cei maltratați ca unii care sunteți și voi în trup.
- ⁴ Căsătoria să fie cinstită în toate privințele, patul conjugal să fie neîntinat pentru că pe cei desfrânați și adulteri îi va judeca Dumnezeu.
- ⁵ Modul vostru [de a fi] să nu [călăuzit] de pofta de bani, mulțumindu-vă cu ceea ce aveți, căci el însuși a zis: *Nu te voi mai lăsa, nici nu te voi abandona,*
- ⁶ așa încât putem spune cu încredere:
- Domnul este ajutorul meu*
și nu mă voi teme:
ce-mi poate face un om?

Adevăratele concepții religioase

- ⁷ Amintiți-vă de conducătorii voștri care v-au vorbit despre cuvântul lui Dumnezeu și, considerând împlinirea vieții lor, imitați credința lor!
- ⁸ Isus Cristos – cel de ieri și de astăzi – este același în veci.
- ⁹ Nu vă lăsați seduși de învățături diferite și străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin alimente, care nu le-au fost de folos celor care au umblat [după ele].
- ¹⁰ Noi avem un altar, de la care nu au dreptul să mănânce slujitorii cortului.
- ¹¹ De fapt, trupurile animalelor, al căror sânge este jertfit pentru [ispășirea] păcatelor în sanctuar de către marele preot, sunt arse în afara taberei.
- ¹² De aceea și Isus, pentru a sfinți poporul prin propriul său sânge, a suferit în afara porții.

- ¹³ Prin urmare, să ieșim în întâmpinarea lui în afara taberei, purtând ocară lui.
- ¹⁴ Pentru că noi nu avem aici o cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea care trebuie să vină.
- ¹⁵ Așadar, să-i oferim lui Dumnezeu prin el o jertfă de laudă continuă, adică rodul buzelor care mărturisesc numele lui.
- ¹⁶ Nu uitați binefăcerea și întrajutorarea, pentru că astfel de sacrificii îi plac lui Dumnezeu.
- ¹⁷ Aveți încredere în conducătorii voștri și fiți supuși lor, pentru că ei, care veghează asupra sufletelor voastre ca și cum ar trebui să dea cont, să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând. Altfel nu vă va fi de folos.
- ¹⁸ Rugați-vă pentru noi! Suntem convinși că avem conștiința curată, voind să ne comportăm bine în toate.
- ¹⁹ Vă îndemn și mai mult să faceți aceasta, ca să vă fiu redat cât mai curând.

Binecuvântare și salutări finale

- ²⁰ Dumnezeuul păcii, care, prin sângele alianței veșnice, l-a readus din morți pe Domnul nostru Isus, păstorul cel mare al oilor,
- ²¹ să vă întărească pentru orice [lucrare] bună, ca să împliniți voința lui, făcând în noi ceea ce este plăcut înaintea lui, prin Isus Cristos, căruia să-i fie glorie în vecii vecilor. Amin.
- ²² Fraților, vă rog să primiți acest cuvânt de îndemn, căci v-am scris pe scurt.
- ²³ Aflați că fratele vostru Timotei a fost eliberat. Dacă va veni curând, vă voi vedea împreună cu el.
- ²⁴ Salutați-i pe conducătorii voștri și pe toți sfinții. Vă salută cei care sunt în Italia.
- ²⁵ Harul să fie cu voi toți!

© 2013 Copyright-ul textelor aparține DCB din cadrul Episcopiei de Iași; copyright-ul concordanței aparține DCO & Salezienii Don Bosco